

Hồi Thứ Bốn Mươi

Đan Hồng cố sát Nhiều Phong Doanh Đồng Đạt ra tay trừ thủ hạ

Chẳng bao lâu đã đến ngày hăm một tháng hai, Vương Thiếu Phủ vào triều bái mạng và giã từ Lê Minh Đường, ra giáo trường tuyển chọn sáu muôn binh mã, làm lễ tế cờ phát pháo bình Phiên.

Chàng giao cho Hùng Hiệu một ngàn binh mã kéo đi trước, còn chàng kéo đại binh đi sau, nhắm Sơn Đông thẳng tiến.

Nhắc qua hai tên đồng sĩ Đinh Tuyên và Lý Mạnh đem thư về đến Xuy Đài sơn dâng cho Vệ Đồng Đạt. Vệ Đồng Đạt mừng lắm, vội sai người ra sau hậu trại mời Doãn Phu nhơn và Trưởng Hoa Tiểu thơ vào.

Khi hai mẹ con Doãn Phu nhơn ra đến nơi, Vệ Đồng Đạt liền trao bức thư cho Phu nhơn xem. Phu nhơn xem qua mừng rỡ nói:

– Ai ngờ đâu Thiên tử có lòng khoan dung đại lộ đến thế! Người đã xát tội, lại còn chiêu an nữa, thật sung sướng cho chúng ta biết bao!

Lý Mạnh và Đinh Tuyên thưa:

– Bẩm không phải Thiên tử có lòng khoan dung đại lộ đến thế đâu. Việc này nhờ có quan Binh bộ Thượng thư là Lê Minh Đường hết lòng bảo tấu, cam đoan đem hết tánh mạng toàn gia ra gánh chịu mọi bất trắc về sau nên Thiên tử mới chịu chiêu an.

Doãn Phu nhơn ngạc nhiên hỏi:

– Lê Minh Đường là ai, tại sao lại hết dạ thi ân cùng ta như vậy?

Đinh Tuyên và Lý Mạnh đồng thưa:

– Lê Minh Đường mới mười bảy tuổi mà liên trúng tam nguyên, người đẹp trai áo đẽ, lại là rể cung của quan hữu Thừa tướng. Người thông minh chánh trực, thường hay chiêu hiền đãi sĩ. Người còn tinh thông y lý, mới năm trước đây đã cho thuốc cứu khỏi Thái hậu bệnh nặng gần thác, vì vậy được thăng đến chức Binh bộ Thượng thư. Thiên tử rất yêu dùng, triều thần đều mến phục.

Mẹ con Doãn Phu nhơn cùng Vệ Đồng Đạt nghe nói cảm mến vô cùng.

Sau đó Vệ Đồng Đạt họp hết tướng sĩ lại, thuật rõ việc triều đình giáng chỉ chiêu an cho mọi người nghe và nói:

– Hôm nay nếu kẻ nào muốn về quê quán, ta sẽ cấp tiền cho về làm vốn buôn bán làm ăn, nếu kẻ nào muốn theo ta đi đánh giặc lập công, hãy nói tên cho ta ghi vào sổ.

Lâu la nghe lệnh mừng rỡ vô cùng, một số xin về làng, và khá đông tình nguyện theo đánh giặc.

Độ năm ngày sau, có quân thám tử chạy vào báo:

–Hiện có quan Khâm sai từ kinh đến, có lẽ sáng mai này sẽ đến đây!

Vệ Đồng Đạt lập tức cho treo đèn kết hoa đặng nghinh tiếp, Đan Hồng thấy vậy sanh lòng ganh ghét, hấn nghị thầm:

– Để mai đây Khâm sai đến, ta xuất kỳ bất ý tặng cho hấn một gươm chết tốt, thử xem Đại vương làm cách nào đầu hàng triều đình được. Phải làm như vậy mới tồn tại được căn cứ này, giết cướp kiếm ăn thế này không sung sướng hơn sao!

Hôm sau, Nhiều Phong Doanh vừa đến dưới chân núi, đã thấy Vệ Đồng Đạt dắt Vệ Đồng Bưu cùng lâu la xuống nghinh tiếp.

Nhiều Phong Doanh thấy Vệ Đồng Đạt tướng mạo khôi ngô, dung nghi phong nhã, nhưng bọn bộ hạ toàn là những kẻ hung hăng nên trong lòng lo sợ, mỗi bước đi đều đề phòng cẩn thận.

Khi đến tụ nghĩa đường, thấy Doãn Phu nhơn và Trương Hoa tiểu thơ đã quỳ ở đó, cúi xưng tội và tiếp thánh chỉ. Nhiều Phong Doanh xuống ngựa vái chào và nói:

– Xin mời Phu nhơn và Tiểu thơ đứng dậy đặng vào nghe đọc thánh chỉ.

Mẹ con Doãn Phu nhơn đứng dậy lui vào trong khép nép đứng nghe Nhiều Phong Doanh trình trọng đọc. Đọc xong, mọi người đều cúi lạy và tiếp lãnh đem cất. Sau đó, hai mẹ con cáo từ lui vào hậu trại, còn Vệ Đồng Đạt thì truyền thết tiệc khoản đãi.

Vệ Đồng Đạt mời Nhiều Phong Doanh ngồi giữa bàn tiệc, còn mình và Vệ Đồng Bưu mỗi người ngồi một bên, phía dưới, chư tướng ngồi sắp thành hai dãy dài. Riêng mười tên tướng hầu của Nhiều Phong Doanh được dọn riêng một bàn.

Khi uống được vài tuần rượu, Nhiều Phong Doanh đứng dậy xin cáo lui, chư tướng khuyên ép:

– Chẳng mấy khi đại nhơn đến đây, chúng tôi được hân hạnh hầu rượu, xin đại nhơn vị tình uống vui một bữa cho vui.

Nhiều Phong Doanh từ chối không được, đành phải ngồi uống thêm. Vệ Đồng Đạt tiếp tục rót rượu mời Nhiều Phong Doanh. Đan Hồng ngồi phía dưới thì thầm:

“Bây giờ ta chẳng ra tay còn đợi chừng nào nữa?”

Nghĩ rồi, hấn rót một chén rượu đầy bụng lên đứng trước mặt Nhiều Phong Doanh nói:

– Tiểu tướng xin kính dâng lên đại nhơn một chén để tỏ lòng ái mộ.

Lúc này giờ Nhiêu Phong Doanh thấy Đan Hồng ngồi phía dưới sắc mặt hiện lên đầy sát khí, bây giờ lại thấy thành linh hấn rót rượu bung đến, nên trong lòng Phong Doanh nghi ngại, tuy đưa tay tiếp lấy chén rượu, nhưng cố ý đề phòng.

Quả nhiên, khi Đan Hồng vừa đưa chén rượu đến tay Nhiêu Phong Doanh thì y với tay chộp ngực nũa rút ngay đâm ngay giữa bụng. May thay, Nhiêu Phong Doanh tránh kịp, liền xô Đan Hồng ra và tháo chạy.

Đan Hồng liền rượt theo và trọn mắt hét lớn:

– Mi chạy đường trời cũng không khỏi tay ta!

Vệ Đông Đạt nhanh như chớp tung mình phóng vọt theo đâm một quả vào giữa lưng Đan Hồng. Đan Hồng ngã xuống, Đông Đạt rút bảo kiếm kết liễu đời hấn lập tức.

Rồi Vệ Đông Đạt chạy theo nắm tay Phong Doanh kéo lại, thưa:

– Xin đại nhơn chớ sợ, tôi đã giết chết tên nghịch tặc Đan Hồng rồi, xin đại nhơn hãy trở lại.

Lúc ấy Phong Doanh quá khiếp đảm, mặt mày tái mét, tay chân run lẩy bẩy, nói trong hơi thở:

– Tôi... Tôi phụng mạng triều đình... đến đây... mà chẳng biết người ấy là ai... sao lại hành thích tôi?

Nhiêu Phong Doanh vừa nói vừa riu riu bước theo Vệ Đông Đạt trở vào. Vệ Đông Đạt truyền lâu la đem thầy Đan Hồng chôn phía sau núi rồi mời Nhiêu Phong Doanh ngồi xuống ghế, giải thích:

– Chỉ vì Đan Hồng không muốn đầu hàng nên mới toan ám hại đại nhơn. Nó cố làm như vậy để tôi không thể về với triều đình được, phải ở luôn tại đây với nó. Nay tôi đã trừ khử nó rồi, xin đại nhơn chớ lo ngại chi nữa cả.

Lúc bấy giờ Nhiêu Phong Doanh hơi an tâm, nhưng lại nghĩ thầm:

“Dầu cho Vệ Đông Đạt quyết lòng quy phục, nhưng bộ hạ của hấn hung dữ quá, nếu đêm nay ta ở đây e tánh mạng khó bảo toàn, cần phải mau mau lánh đi chốn khác là hơn.”

Nghĩ rồi Phong Doanh vội vã đứng dậy, nói:

– Tôi biết tướng quân có lòng tốt, nhưng bộ hạ của tướng quân lòng dạ vô chừng, thật khó lường nổi, vậy bây giờ cho tôi từ giã ra về để khỏi phải nhọc lòng tướng quân.

Vệ Đông Đạt nói:

– Đại nhơn dạy rất phải, tiểu tướng xin vâng mạng.

Vệ Đông Đạt nói dứt lời, liền sai người vào cho Trương Hoa hay và bảo Trương Hoa phải viết tờ biểu tạ ơn.

Trưởng Hoa tức tốc thảo ra hai tờ, một tờ cho mình và một tờ cho Doãn Phu nhơn rồi sai người đem ra trao cho Nhiêu Phong Doanh.

Vệ Đồng Đạt đem ra rất nhiều vàng bạc tặng cho Nhiêu Phong Doanh và thưởng tất cả những tướng theo hầu người, đoạn cắt bốn tên tiểu tướng để đưa Phong Doanh xuống núi, đồng thời hộ tống đi thẳng về kinh.

Vệ Đồng Đạt tiễn đưa Nhiêu Phong Doanh trở về rồi, liền trở vào truyền chư tướng lo thu góp của cải và sửa sang hành lý đợi chờ qua ngày tốt sẽ khởi hành.

Qua đến ngày thứ ba, Vệ Đồng Đạt cho dọn tù xa giam cầm Lưu Khuê Bích vào, đoạn sai lâu la đi mời các vị kỳ lão ở quanh núi đến phân phát cho hết những đồ đạc; rồi mới nổi lửa đốt rụi sơn trại.

Sắp đặt mọi việc xong xuôi, Đồng Đạt dẫn ba ngàn lâu la cùng với mẹ con Doãn Phu nhơn xuống núi, nhắm Sơn Đông thẳng tiến.

Lời bình

Dan Hồng là một kẻ lục lâm thảo khấu chuyên sống nghề cướp giết, đời nào lại chịu phục tùng ai! Sở dĩ Vệ Đồng Đạt chế ngự được hắn và làm cho hắn phải thần phục là vì hắn cảm thấy võ nghệ của hắn bị thua kém xa. Nay Vệ Đồng Đạt về quy thuận triều đình, tuy bề ngoài Đan Hồng chẳng nói ra, nhưng trong thâm tâm hắn không bằng lòng vì hắn không thể sống nổi cảnh chim lồng cá chậu, cái cảnh hàng thần lơ lảo chẳng khác hồ trong rừng bị cầm tong cũi sắt, thì hành động của Đan Hồng cố sát Nhiêu Phong Doanh không phải là một việc lạ.

Ở đây ta chỉ bàn qua mưu lược của Vệ Đồng Đạt, ta thấy mục đích của nàng là lợi dụng hoàn cảnh để chiêu tập binh mã đi đánh xâm lăng cứu thân phụ về để mình oan, nhưng với bọn lục lâm lậu la này liệu có thể điều khiển chúng theo ý muốn mình được không? Tin chắc rằng Vệ Đồng Đạt chỉ có thể cầm đầu chúng tiếp tục việc chặn đường cướp của, chứ chưa chắc đã hướng chúng đánh giặc lập công về với triều đình được.

Tại sao ta có thể nói quả quyết như vậy? Ta thấy Vệ Đồng Đạt điều khiển bọn lâu la tại Xuy Đài sơn bấy lâu nay mà không nắm được tư tưởng của tướng thủ hạ mình. Nay Nhiêu Phong Doanh đại diện cho triều đình đến chiêu an, nếu Nhiêu Phong Doanh không đề phòng tất nhiên Vệ Đồng Đạt không khi nào về với triều đình được. Hơn nữa, Thiếu Hoa đã viết thư tin cho hay trước mà không chuẩn bị đề phòng, để xảy ra việc hành thích, thì thật Vệ Đồng Đạt không phải là người trí sâu sắc vậy.